

# ПРОТОКОЛ

№ 115

гр. Пловдив, 07.03.2024 г.

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ** в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Михаела Хр. Буюклиева

Членове: Галина Гр. Арнаудова  
Емилия Ат. Брусева

при участието на секретаря Мила Д. Тошева  
и прокурора Добринка Люб. Калчева

Сложи за разглеждане докладваното от Михаела Хр. Буюклиева Въззивно частно наказателно дело № 20245000600111 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 12:09 часа се явиха:

Обвиняемият С. А. А. се явява лично и с адв. Б. с пълномощно по делото.

За Апелативна прокуратура - Пловдив се явява прокурор Калчева.

**ПРОКУРОРЪТ:** Да се даде ход на делото.

Адв. Б.: Да се даде ход на делото.

Обв. А.: Да се даде ход на делото.

Съдът, след съвещание, намира, че са налице основанията за даване ход на делото, поради което

**О П Р Е Д Е Л И:**

**ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.**

**ДОКЛАДВА** се делото с прочитане на частната жалба на адв. Б. – защитник на обвиняемия С. А. А., срещу определението на ПОС, постановено по ЧНД № 532/2024 г. по описа на същия съд, с което е оставено без уважение искането за изменение на мярката за неотклонение на обвиняемия А. от задържане под стража в по-лека. Съдебният акт се атакува като неправилен и незаконосъобразен, иска се неговата отмяна и определяне на по-лека мярка за

неотклонение по отношение на обвиняемия А..

Разясниха се на страните правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК.

**ПРОКУРОРЪТ:** Нямам искания за отводи към състава на съда. Нямам нови искания и искания за доказателства.

**Адв. Б.:** Поддържам жалбата. Нямам искания за отводи. Нямам искания за нови доказателства.

**Обв. А.:** Нямам отводи към състава на съда. Нямам доказателствени искания. Поддържам жалбата на защитника си.

Съдът, след съвещание, с оглед изявленията на страните, намира, че делото е изяснено от фактическа страна и следва да се даде ход по същество, поради което

**О П Р Е Д Е Л И:**

**ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.**

**ПРОКУРОРЪТ:** Уважаеми апелативни съдии, моля да оставите жалбата без уважение и да потвърдите първоинстанционното определение като правилно и законосъобразно.

На първо място следва да се отбележи, че правилно съдът е съобразил, че понастоящем на обвиняемия А. по разглежданото досъдебно производство е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.116 НК, в който смисъл аргументът за изтекъл законен срок на неговото задържане се явява неоснователен. Допустимият срок на задържане на обвиняемия за това престъпление, съгласно разпоредбата на чл.63 ал.4 НПК е година и шест месеца. Този срок понастоящем не е изтекъл, като са неоснователни възраженията за неритмично водено разследване, тъй като напротив доказателствата и материалите по делото сочат обратното. Разследването е към своя край. Това също считам, че е нужно да се отбележи. Налице е обосновано предположение, че обвиняемият е извършил, както първоначално вмененото му престъпление, което е било обсъждано при предходното разглеждане на неговата мярка, така и последно вмененото му - по-тежкия квалифициран състав на престъплението по чл.115, а именно това по чл.116 НК. Основният аргумент на защитата е за това,повечето факти не се и отричат, както факта на нанасяне на удари в жизненоважни области по отношение на лицата Р.С. и Г. А. – последният починал, вследствие от

нанесените му удари. Твърди се обаче, че обстановката е била такава и че деянието следва да бъде квалифицирано като неизбежна отбрана или при превишаване пределите на тази неизбежна отбрана. Доказателствата не сочат това. Същите са били добре обсъдени от първоинстанционния съд. Следва единствено да се изтъкне, че независимо, че инициативата за възникване на конфликта е била на отсрещната страна – касае се за две враждуващи фамилии, като не е настоящото производство мястото да се обсъжда каква е причината за тази вражда, действително те са дошли в дома на обвиняемия, само че неговото поведение не е като такова като на лице, което се е защитавало, като е основното в случая. Опит за нанасяне на удари с нож от страна на обвиняемия има по отношение на друг свидетел, неуспешни обаче са били, като ударите спрямо Г. А., от които последният е починал, са били нанесени от обвиняемия в момент, когато част от нападателите, от които се е защитавал, са били напуснали вече мястото на инцидента с автомобил, така че не е имало предпоставка да продължава да се защитава от техните уж нападателни действия. При това положение, тъй като доказателствата сочат за обосновано предположение за осъществено престъпление именно по чл.116, а не за хипотеза на неизбежна отбрана, съдът правилно е съобразил с оглед тежестта на извършеното престъпление, данните за съдебното минало на обвиняемия, че е налице реална опасност същият да извърши престъпление. Правилно е прието, че опасност да се укрие не е налице. В този смисъл, моля да потвърдите обжалваното определение.

**Адв. Б.:** Уважаеми апелативни съдии, аз намирам лека подкрепа на моята постановка във връзка с жалбата от самия прокурор, който се спря на проблема за неизбежната отбрана и превишаване на нейните предели, защото този въпрос, развит по този начин, както прокуратурата го развива, атакува фактически обоснованото предположение в правната квалификация, която е дадена първоначално. На няколко места, разследващият следовател г-н А. е цитирал изходящо писмо № 18306/03.10.2023г. Цитирам го дословно: „И.,М. и Р. решили да отидат при дома на С. с две леки коли, за да отмъстят за възникналия спор. Пристигат пред къщата на С., излизат близките му. Носели са дървени колове, лопати, палка, С. извадил нож и пробол Р. в корема.“ Аз считам, че много сериозно в осеммесечния период на разследването, което е проведено задълбочено и много обективно са събрани доказателства, тези изводи, тази синтетика на правната обстановка, са твърде убедителни и водят

до извода наистина за превишение пределите на неизбежната отбрана. Извършен е оглед при който са иззети веществени доказателства като дървени колове, лопати, метални тръби и 2 броя ножове. Починалият е бил с алкохол 1,38 промила. Тази фактическа обстановка, обобщена в становището и на прокуратурата днес и това, записано в цитираната справка, идва да потвърди, че наистина жалбоподателят се е намирал в състояние на неизбежна отбрана под формата на превишение на нейните предели. На лист 52, том 2 от следствието са отбелязани 19 наранявания, които е получил самият жалбоподател, като голяма част от тях са защитни, като първоначално е бил съборен на местото, като му са нанесени сериозни увреждания и пред очите му се разиграва картината на побоя, който се развива, във връзка със спасяване живота на неговата майка. При това положение се поставя следният теоретически и практически въпрос, свързан с първоначалното предположение, както и въпроса за законността на задържането, на база фактите и събраните доказателства по делото, които сочат тази картина, която самият следовател приема и която насочва към превишение пределите на неизбежната отбрана. В този смисъл аз цитирам Постановление № 12/1973г., което е изключително принципно. То поставя въпроса по следния начин: Следва ли здрав, работоспособен българин, виждайки фактическата обстановка, която се разиграва пред очите му с побоя, който се разиграва пред очите му, не само върху него, а върху неговата майка и баща му, който е с откъснато ухо, със страшен побой, да бездейства? Тълкувателното постановление взема следното отношение, че правосъдието следва да отчита във всички случаи онази пасивност и нереагиране на подобни прояви, които сочат нарушение на закона, както е проникване в неговия двор, със специално въоръжение, дошли да се бият хора. Това бездействие не води до положителни резултати целени от закона резултати за наказателното преследване за целено убийство и това положение, очевидно се налага и това е проверката за законност на съдебния акт и първоначално взетата мярка за неотклонение, защото правната квалификация в случая е от огромно значение, свързана с чл.63 ал.4 от НПК, който дава възможност след изтичане на осеммесечния период на едно по-леко обвинение, към което би трябвало вие да насочите разследването и да обърнете внимание на същото, че следва се спазва императивният срок на законодателя за осеммесечно задържане – този срок изтече преди 5 дни, поради което считам, че наистина съществуват

основания при незавършило досъдебно производство да се промени мярката за неотклонение от задържане под стража в по-лека такава.

Моля да приемете това, с оглед чистото му съдебно минало, неговата готовност да оказва съдействие на следствието и обясненията, които дава с една бих казал, чиста и човешка характеристика, свързана с неговия маниер на живот до този момент, обичайните усилия, които е положил да осигури смисъла и спокойствието в живота на двете си деца, тъй като фактическата му съпруга е преминала да живее на любовна връзка, изоставяйки двете си деца на него, с един от потърпевшите. С оглед това и неговата подготовка добросъвестно да подпишат съглашение относно родителските права на децата, е станало основание за това решение на групата мъже от другата фамилия да отидат с коли да нападнат къщата, са довели до инцидента, което е фрапиращо в конкретния случай. Не мога да приема, че първоначално дадената правна квалификация, т.нар. работна квалификация по чл.115 и чл.116 следва да бъде преповтаряна. Точно обратното, развитието на делото дава възможност за преосмисляне на мярката за неотклонение и вярната квалификация. Да наречем нещата с истинските им имена. Знам, че нашият съд гледа на тези неща по начин, по който гледа прокуратурата. Тя казва: Ама все пак има убит човек. Има, но как ще превъзпитаваме българските младежи да бездействат, да стоят, да гледат как бива застрашен животът на близките им, и собственият им живот, видно от съдебномедицинското удостоверение на лист 52, том 2 от делото за тези 19 броя наранявания, които е получил, дават основание да подсказат, че тази правна квалификация може да се ревизира чрез вашето определение за насоченост към вярната правна квалификация. Нека да наричаме имената с истинските им имена и да следваме казаното в Постановление № 12 на ВКС.

В този смисъл поддържам молбата за изменение на мярката, тъй като има постоянно местоживееене, няма опасност да извърши друго престъпление, има постоянен адрес, поради което мярката за неотклонение да бъде променена докато се гледа процесът.

**Обв. А.** /за лична защита/: Съгласен съм със защитника си. Нямам какво да добавя.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

## ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ОБВИНЯЕМИЯ:

**Обв. А.:** Искам домашен арест.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

Съдът, след съвещание, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.65, ал.8 от НПК.

Образувано е по частна жалба на адв.Д.Б., защитник на С. А. А., обвиняем по досъдебно производство №\*\*\*/2023г. по описа на РУ на МВР гр.А.град, срещу протоколно определение № 369/01.03.2024г. на Окръжен съд гр.Пловдив, постановено по ЧНД № 532/2024г. по описа на същия съд, с което е оставено без уважение искането за изменение на мярката за неотклонение „задържане под стража“, взета спрямо неговия подзащитен. Прави се искане за отмяна на съдебния акт и определяне на по-лека мярка за неотклонение спрямо обвиняемия.

В съдебно заседание защитникът на последния поддържа горното искане. Излага доводи, че не са налице основанията за продължаване на тази мярка на процесуална принуда. Застъпва тезата, че целите на чл.57 от НПК могат да се постигнат и с друга мярка за неотклонение, различна от „задържане под стража“ - „домашен арест“.

Обвиняемият А. се присъединява към казаното от неговия защитник и иска мярката му за неотклонение да се измени в по-лека.

Представителят на Апелативна прокуратура гр.Пловдив намира, че жалбата, като неоснователна, следва да се остави без уважение, а атакуваният съдебен, като законосъобразен и обоснован, да се потвърди. Счита, че не са настъпили нови обстоятелства, които да налагат промяна на взетата мярка за неотклонение „задържане под стража“ спрямо обвиняемия.

Съдът, след като анализира доказателствата по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, изложеното в жалбата и заявеното от страните, намира за установено следното:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок от надлежна страна в процеса. Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови определението си Окръжен съд гр.Пловдив е приел, че първоначално взетата мярка за неотклонение „задържане под стража“ спрямо

обвиняемия е законосъобразна и не са настъпили нови обстоятелства, които да налагат нейното изменение.

Този извод се споделя изцяло от въззивния съд.

И към настоящия момент са налице всички предпоставки на чл.63 от НПК за определяне на мярка за неотклонение „задържане под стража“.

При преценка на събраните по делото доказателства - гласни, писмени и веществени, заключенията на множеството експертизи, Окръжен съд гр.Пловдив правилно е приел, че не може да се направи извод, различен от първоначално направения, че е налице обосновано предположение, че обвиняемият А. е съпричастен към вмененото му престъпление по чл.116, ал.1, т.4, пр.3 и т.6, пр.3 вр. чл.115 от НК.

Касае се за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл.93, т.7 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години, доживотен затвор и доживотен затвор без замяна.

Законосъобразен е изводът на първоинстанционния съд, че не е отпаднала реалната опасност обвиняемият да извърши престъпление, като се вземат предвид обстоятелствата, при които е осъществена вменената деятелност, нейният интензитет, характерът на засегнатите обществени отношения, пострадалите лица /две/, както и съдебното му минало. Осъждан е за престъпление по чл.151 от НК.

Правилно е прието, че не е налице реална опасност от укриване.

Срокът на задържане /от 20.06.2023г./ е в рамките на разумните срокове. Мярката за неотклонение не е придобила репресивен характер или такава на наказание лишаване от свобода. С нея не се нарушават международните и вътрешни нормативни актове, гарантиращи правата на личността.

Разследването е пред приключване, на етап предявяване.

Доводите на защитата за постоянен адрес, семейно положение не са новонастъпили. Те са били налице и при първоначалното вземане на мярката за неотклонение „задържане под стража“.

С мярка за неотклонение „домашен арест“ не биха се постигнали целите на чл.57 от НПК, като се има предвид, че обвиняемият А. живее в района на местопроизшествието, което би затруднило евентуални процесуално-

следствени действия, както и в близост до дома на пострадалите.

С оглед на изложеното Пловдивският апелативен съд намира, че определението на първоинстанционния съд е законосъобразно и обосновано и като такова следва да се потвърди, а жалбата, като неоснователна, да се остави без уважение.

Поради горното съдът,

## **ОПРЕДЕЛИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** протоколно определение № 369/01.03.2024г. на Окръжен съд гр.Пловдив, постановено по ЧНД № 532/2024г. по описа на същия съд, с което е оставено без уважение искането за изменение на мярката за неотклонение „задържане под стража“, взета спрямо **С. А. А.**, ЕГН \*\*\*\*\*, обвиняем по досъдебно производство №\*\*\*/2023г. по описа на РУ на МВР гр.А.град, в по-лека.

Определението е окончателно.

Протоколът изготвен в съдебно заседание.

Заседанието се закри в 12.45 часа.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_

**Секретар:** \_\_\_\_\_